

БОГДАН МИТОВ
ЯБЪЛКАТА

chitanka.info

Щом се върне от фермата, майката на Любчо веднага се захваща да готви. Нали трябва да вечерят, пък и за другия ден да има ядене. Понякога и той ѝ помага — бели картофи, реже лук. Много е лютив този лук. Майка му все обещава, че ще си насадят нелютив.

Тая вечер тя пак застана край печката. Любчо току-що се беше прибрал от улицата, капнал от игри. Изправи се до майка си, още малко и ще ѝ стигне до рамото. Баща му е такъв висок, най-високият в селото.

— Мамо, искам да ти помагам! — каза той, като мигаше с гъстите си клепки.

Майка му го помилва по остриганата глава.

— Добре! — отвърна тя.

Гласът ѝ беше като настинал.

Любчо я погледна. Цялата е побледняла и все потреперва.

— Мамо, студено ли ти е? — попита я учудено той, защото печката бумтеше много силно.

— Нещо съм понастинала, ще ми мине! — отвърна тя. И му подаде пълна чиния с картофи. — Ще ги обелиш ли?

— Ще ги обеля! — отвърна веднага Любчо.

Брат му Стефчо също искаше да помага. Почна да пипа картофите, грабна ножа, а той беше голям и много остър. Любчо едва го измъкна от ръцете му.

— Върви да си играеш! — викна му. — Това не е бебешка работа.

Стефчо се разрева, ама с най-високия си глас. Няма още и четири години, а Любчо е голям, първокласник.

Докато белеше картофите, Любчо все поглеждале към майка си. Тя продължаваше да трепере.

Когато яденето беше готово, майка му каза:

— Любчо, сипи на себе си и на Стефчо и яжте. Аз ще почакам баща ти.

И отиде, та си легна.

Двете момчета седнаха край масата, но на Любчо никак не му се ядеше. Очите му бяха все в майка му, която лежеше на кревата. Стефчо ядеше картофената яхния с лъжица, целият се беше омазал.

Любчо стана и зави майка си с две одеяла, метна и едно палто отгоре, но тя още повече започна да трепере.

— Мамо, да повикам лекаря? — наведе се над нея той.

— То ще ми мине! Вие яжте със Стефчо, че гозбата ще изистине.

Но момчето не я послуша. Полека се измъкна от стаята и затича за лекаря. Подир малко той беше у тях. Прегледа майка му и каза:

— Пневмония! Ще трябва да ви откараме в болницата!

— То и тук ще ми мине, докторе! Къде ще ходя! Мъжът ми по цял ден е на къра, няма кой да гледа къщата, децата! — разправяше Любчовата майка.

— Мамо, аз ще я гледам! И за Стефчо ще се грижа, и за кокошките, и за прасето! — обади се Любчо. — Ти иди в болницата, там по-бързо ще оздравееш!

Беше се навел над майка си, гледаше я все в очите, които блестяха от огъня. Тя го погали по главата. Ръката ѝ пареше като жарава.

Подир малко се върна и бащата. Двамата с лекаря отведоха майката в болницата, тя не беше далече, на края на селото, в една яворова горичка. Преди да тръгне, майката повика двете момчета.

— Да слушате татко си — заръча им тя, — и да се обличате, и да ядете! Любчо, ти си по-голям, грижи се за Стефчо, че нали знаеш, баща ти има много работа...

— Добре, мамо! Не се тревожи! — отвърна Любчо.

Лекарят ѝ помогна да се качи в колата с червения кръст. И бащата влезе вътре. Любчо видя през стъклото как майка му си бършеше очите.

Много му беше мъчно за нея. Уж е голям, пък... през нощта си и поплака, скришом.

Сутрин като стане, ще направи попара на Стефчо и на себе си, после ще нахрани кокошките, ще сипе на прасето. Баща му излизаше много рано и се връщаше все по тъмно. Двете момчета бяха по цял ден сами.

Един ден Любчо реши да отиде в болницата. Много му беше домъчняло за майка му. Ами какъв подарък да ѝ занесе? Нали на болните винаги им носят подаръци!

Както си мислеше за това, момчето погледна към градината. Там беше разкършила клони тяхната ябълка. Любчо затича към нея. Заоглежда я. Търсеше най-голямата и най-червената ябълка.

И я видя. Беше много нависоко.

Момчето се покатери на дървото. Ръцете му се ожулиха, докато стигне онази ябълка. Откъсна я, пхна я в джоба си и забърза към болницата. Беше заръчал на Стефчо никъде да не излиза.

— Аз отивам на едно място и скоро ще се върна. И ще ти донеса нещо много интересно. И ще играем на прескочикобила. Ще правим каквото искаш! Само стой мирен!

Заклучи портата отвън и хукна по прашната улица. Откак му вадиха сливиците, не е ходил в тази болница. Сигурно затова му се видя толкова далече. А може би и защото искаше по-скоро да види майка си.

Е, стигна най-сетне. Болницата беше в една градина с много дървета. В нея се влизаше през висока, желязна порта.

— Ей, момче, къде отиваш? — викна зад гърба му някой, когато беше вече в двора.

— При мама! — отвърна Любчо. — Тя е тук, в болницата! Отивам да я видя.

— Днес не е ден за свиждане! Ела в четвъртък или в неделя!

Този човек сигурно беше пазач. Стори му се много строг. Такъв един, като сърдит, с дебели вежди и телени очила.

— Аз сега искам... Много ми е домъчняло за нея!

— Не може! — викна още по-силно чичкото с телените очила.

Наблизо мина една медицинска сестра и Любчо се залепи за нея.

— Лельо, мама е болна, искам да я видя!

Сестрата спря, погледна го, усмихна му се. А щом се усмихва, значи е добра.

— В кое отделение е майка ти? — попита го тя.

Момчето не разбра какво му каза.

— Мама е настинала. Тя работи в кравефермата и се разболя от настинка!

— Значи във вътрешното! Добре, ела с мене!

И сестрата го хвана за ръка.

Докато вървяха, Любчо не смееше да се извърне. Ами ако чичкото с дебелите вежди и смешните очила пак се развика!

Стигнаха пред висока триетажна сграда и сестрата спря:

— Как се казва майка ти? — попита тя.

— Иванка!

— Коя Иванка?

— Иванка Андреева Любенова! — изпя на един дъх Любчо.

— Добре, ще я намерим! — кимна сестрата.

Влязоха в бялата сграда. Сестрата все така го държеше за ръката. Поведе го из стаите.

— Сега гледай внимателно, за да намерим майка ти! — каза тя, като му стисна още по-силно ръката.

— Ще гледам! — кимна Любчо.

Обиколиха няколко стаи, майка му все я нямаше.

— Ще я намерим, не се тревожи! — успокояваше го добрата сестра, и все му стискаше ръката.

И те наистина я намериха. В най-последната стая. Щом отвориха вратата, и Любчо я видя. Тя лежеше завита с одеяло и спеше. Ръцете ѝ бяха извадени над одеялото, точно върху шарките му лежаха.

Любчо пристъпи до леглото, посегна да събуди майка си, но си отдръпна ръката. Дълго стоя така, загледан в нея. После измъкна ябълката от джоба си, най-червената и най-голямата, дето я беше откъснал от най-високия клон. Тя беше топла от стоенето в джоба му и много лъскава. Постави я на шкафчето, до главата на майка си. Изведнъж стаята се напълни със светлина. Тя извираше от ябълката, като от едно малко червено слънце.

— Да събудим ли майка ти? — докосна го по рамото сестрата.

Момчето я погледна, пристъпи още една крачка до майка си, наведе се. Усети ѝ дишането, тихо, едва доловимо.

— Не, недейте я събужда! Нека спи! — каза Любчо.

Постоя още малко и си тръгна.

И докато вървеше към къщи, все си мислеше как веднъж, когато беше болен, майка му разправяше:

— Ако повече спиш, сине, по-скоро ще оздравееш!

Слушаше сега тоя майчин глас и бързаше по прашния път за към дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.